

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 43. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201115968/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

Vi Børn morede os storartet. Men i Stalddøren stod Nils Lente og jamrede:

„Aa Gu', aa Gu', Børn, hvad er det dog, I hitter paa!“

Saa var der *Hundene*.

Judas med Tilnavnet *Ischariot*, en dejlig, graagul Schæferhund, var *Faarepers* private Eje og regerede sammen med ham over 300 Faar. Det var et dejligt Syn, naar Faareper en Sommeraften ved Solnedgang kom vandrede op ad Alleen med Judas og de 300 — jeg tænker altid paa Abraham i Mamre Lund.

En Gang om Aaret, i Maj eller Juni, blev Faarene vaskede i en Mergelgrav. Husmandskonerne, der blev udkommanderede til dette Arbejde, laa paa Knæ paa en Bro langs Bredden. Faarene blev smidt i Vandet og svømmede i Dødsangest fra Kone til Kone, fra den ene Ende af Mergelgraven til den anden, indtil de blev rene. Jeg kan endnu høre Faders Kommandorøst:

„Lad gaa!“

Saa lod Madammerne gaa, de sendte alle paa een Gang deres Faar til Naboersken.

Otte Dage efter, naar Dyrene var tørrede af Solen, blev de klippede med nogle mærkelig konstruerede Faaresakse. Denne Ceremoni, hvor ogsaa Husmandskonerne fungerede, foregik i Laden ved lange Borde og under megen Jamren og Brægen. Kunsten var at klippe Pelsen af saa hel som mulig, og ikke lave alt for mange Huller i Faarenes Skind.

Det var en stor Sorg for os, da Judas og Per, sammen med Faarene, blev solgt. Men en Trøst var det naturligvis, at de ikke kom længere bort end til Svendsen paa Helgenæs, hvor vi kunde besøge dem.

Judas' og Pers Historie har jeg iøvrigt nedskrevet i min Bog „Silhouetter“.

Men vi havde mange andre Hunde. Der var *Rinaldo*, som levede saa længe, at man tilsidst kun kunde se den gø. Høre den kunde man ikke, den havde mistet ethvert Spor af Stemme og gjorde et uhyggeligt spøgelseagtigt Indtryk.

Og der var Høsehunden *Chasseur*, til hvem jeg skrev mit første Digt. Vi sad engang i Dagligstuen, da hele Huset

rystede, saa vi troede, det var Jordskælv. Vi undersøgte Sagen og fandt, at Rystelsen hidrørte fra Chasseur, som sad paa Loftet lige over Hængelampen og loppede sig. Og da vaagnede Digteraanden i mig.

Der var fremdeles Broholmeren *Frej* og de to smaa Abetterrier *Fiks* og *Færdig* samt Gravhunden *Bugge*, der kom til Gaarden samme Dag som min Søster blev født og elskede hende med den mest lidenskabelige Kærlighed.

Da Schæferiet blev nedlagt, gik vi over til at holde Køer — eller drive Hollænderi, som det kaldtes. Moder maatte afstaa sin Værdighed som Mejerske og overgive den til en faglært Smørkunstnerinde. Andelsmejerier eksisterede ikke dengang, hver Gård producerede sit Smør og sin Ost.

Svin havde vi naturligvis ogsaa, og paa Gaardspladsen vrimgede det af Smaakræ: Høns, Ænder, Gæs og Kalkuner.

Fader fodrede dem altid selv. Naar han gik fra Hovedbygningen over til Kornloftet for at hente Foder, fulgtes han i Hælene af dem alle, og midt i Flokken gik et Par Hunde eller Smaagrise, et Føl eller en Kalv. De stod opstillede udenfor Døren, mens Fader var derinde, og saa snart han kom ud med Foderet, slog et Haglvej af Duer ned fra de nærmeste Tage.

Det var et Syn, jeg aldrig glemmer.

Senere, da Røde Hanne blev Hønskepige, satte Fader Laas for Kornloftet. Hun elskede nemlig Dyrene saa højt, at hun stjal Korn til dem. Og kom der en Tordenbyge og slog ned over de smaa Kræ, saa de var forkomne og halvdøde, samlede hun Ællinger og Kyllinger op og puttede dem ind paa sit Bryst. Vilde Jens Due under saadanne Omstændigheder lægge en kælen Arm om Hannes Liv, hører jeg hende skrike:

„Rør mig ikke, Jens, jeg er smæktfuld af Kyllinger!“

Ovre i Laden var der *Ugler*, i Haven *Pindsvin*, paa Markerne *Harer* og *Ræve*, og i Mosen yngede *Vildænderne*. Mens højt paa Ladetaget *Storken* havde sin Rede — den var det jo, der bragte Moder alle Børnene.

Og saa var der *David*. Det Dyr, der gennem flere Aar blev min trofaste Ven og Ledsager.

Men han skal have sit eget Kapitel.